

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: *18:42
צאת השבת: 19:48
רבינו תם: 20:24

שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

בככות נשים צבקות

שבת והג הפסח תשפ"ב | יש לשמור על קדושת הגיליון!

הג פסח כשר ושמח לכל בית ישראל!

פנינה לנשמה

"ואהבת את ד' אלוקיך", כיצד תימדד אהבתנו את יוצרנו? מה מוכנים אנו לעשות, לשנות, לוותר, להתאמץ למען אהבתנו את ד'?

למסור נפש למען הצניעות! לוותר על החיצוניות הקורצת, להצניע את היופי החיצוני ולשומרו קודש לבית פנימה, להדר את הפשטות ולחפש היכן אפשר להתקדם עוד ועוד...

כשרוצים להיות צנועים באמת, בודקים את ארון הבגדים כמו שבודקים אתרוג לפני סוכות, באותה שמחה ודבקות במטרה. מחפשים את המושלם, לא מתפשרים ורוצים את הטוב ביותר.

"בזכות נשים צדקניות נגאלו אבותינו, ובזכותן ניגאל", הזכות הזאת נקנית במסירות נפש!

התחלתי ונשאתי
(אמה של מלכות)

רגע של אמת

בס"ד התברכתי בכמה ילדים נפלאים. השנים חלפו-עברו תוך ציפייה להתברך בילדים נוספים, אך על אף התקוות והתפילות הרבות עדיין לא התקבלה משאלתי. היה זה כאשר לא חשתי בטוב. עברתי תקופה קשה מאוד שבה סבלתי רבות. הרגע הקשה מכולם היה, כאשר נאלצתי לעבור טיפול רפואי סבוך אשר היה מלווה בכאבים עצומים, וזאת - ללא הרדמה! באותם רגעים, רגעים של כאב, נשאתי תפילה מעומק לב. חשתי שברגעים עצומים אלו בכוחי לעשות מעשה שיטה את הכף לזכות, שהרי תשובה ותפילה וצדקה מעבירין את רוע הגזרה.

נזכרתי בסיפור שקראתי במדור "סיפור קטן מעשה גדול" (הסיפור "ניקיון פסח") אשר תאר את סיפורה המרגש של אישה יקרה, שהקריבה קרבן לד'. היא הוציאה מביתה את הבגדים הלא כשרים, ולאחר פחות משנה זכתה להיפקד בכן לאחר שנים של המתנה. החלטתי גם אני לעשות מעשה. הייתה לי חצאית אחת שימושית מאוד, שלא תאמה את דרישות ההלכה. לאחר לימוד ההלכות הבנתי שעלי להחליפה לחצאית ארוכה ורחבה יותר, שתסתיר את צורת ההליכה ואורכה יכסה לפחות את החלק הרחב של השוק שמתחת לברך. אך טרדות היום יום, ועצות היצר המתחדשות גרמו לי לדחות שוב ושוב את הצעד.

ברגעים קשים אלו, החלטתי לזרוק את החצאית, וקיבלתי על עצמי להקפיד מעתה על גדרי ההלכה ללא ויתורים. התפללתי בדמעות חמות לפני ד' שתעמוד הקבלה הזאת שקיבלתי על עצמי, יחד עם הקושי והצער שעברתי, לזכותו של בן אחי, שציפה מזה כמה שנים לילדים ועדיין לא זכה להיפקד. בחסדי שמים שבתני הביתה בריאה ושלמה, וברגשי הודיה לד' הרופא ומושיע בעת צרה, מיד זרקתי את החצאית ומאז הקפדתי ללבוש אך ורק חצאיות באורך וברוחב הראוי. המשכו של הסיפור היה מפתיע ומרגש. לאחר תשעה חודשים, נולד לבן אחי בן בשעה טובה ומוצלחת, לאחר שנים ארוכות של ציפייה... **אך לא בזאת מסתיים הסיפור**: שלושה חודשים אחר כך זכיתי גם אני להיפקד בכן, לאחר תשע שנים של המתנה לילדים נוספים! קשה לתאר במילים את השמחה הרבה וההודיה העצומה לד', לנוכח הנס הכפול שזכינו לחזות בו במוחש. (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

דיני הלבוש בשעת השינה

- יש להקפיד שהפיג'מה לא תהיה שקופה, משום שלפעמים השמיכה נופלת בשעת השינה, וגם בד"כ מסתובבים עמה מעט בבית.
- הכותנת צריכה להיות ארוכה כך שהגוף ישאר מכוסה גם בשעת השינה, אך הואיל וברוך כלל פעמים רבות השמיכה נופלת והכותנת מתרוממת, יש המקפידות ללבוש מתחת הכותנת מכנסיים, והוא מנהג משובח.
- שאלה**: רציתי לשאול אם מותר ללבוש מכנסיים ללא כותנת מעליהם באופן שאני מכוסה בשמיכה?
- תשובה**: אסור לאשה ללבוש מכנסיים משום "לא יהיה כלי גבר על אשה" וגם משום שיש בזה פריצות בהבלטת האיברים. ולכן אסור ללבוש מכנסיים גם כאשר האשה מכוסה בשמיכה, מכיון שקרוב לודאי שלפעמים תלך עמהם בבית ללא שמיכה ותעבור על האיסורים הנ"ל. אמנם אם לובשת כותנת מעליהם אין את האיסורים הנ"ל, ואדרבה עדיף לעשות כן.

תנ"ך אוננו גם את בסיפור הישועה של אצות הרבים במילוי:
tzniutw@gmail.com
קו הברית - קו הישועה: 073-3834050 הקישי #2448 5-1

סיפור לשבת וחג פסח

והוא עדיין מעסה, ומנשים, ונותן מכות בשוקר חשמלי...

לבסוף, בניסי ניסים, התעורר הילד, ופונה לבית החולים בניידת טיפול נמרץ. כשהגיע לבית החולים כבר נשם בכוחות עצמו!, ובתוך 24 שעות בלבד – שוחרר לביתו, שמח וטוב לב, בריא וחייכן כתמיד!

כל זמן ההמתנה מחוץ לבריכה, האם אינה מבינה מה הטעם לעיכוב. היא מחייגת שוב ושוב לסלולרי של בעלה, אך הוא לא עונה... אין לה מושג כי בנה נאבק על חייו, היא לא משערת כי הבריכה כולה בפאניקה, אין לה שמץ מידע כי חיי בנה מוטלים עכשיו בסכנה קיומית... היא רק מנצלת את דקות ההמתנה הארוכות הללו ל'תודה היומית', ומרבה לשאת עיניים ממתינות לכיוון שערי הבריכה...

לפתע, גילתה את בנה יוצא את שערי הבריכה על אלונקה, נישא בידי צוות רפואי מיומן היישר לדלתות האמבולנס הפתוחות. מאחוריו צועד אביו, עדיין סמוק ומבולבל, נרגש ונסער, עיניו נוטפות דמעות והוא רועד בהיסטריה... ואז הוא אומר לה בקול: 'ברוך השם, תודה להשם – הוא חי, הוא חי!!!'

רק אז הבינה האם את הסיבה לעיכוב הממושך. רק אז הפנימה כי היה כאן מאבק על חיי בנה, בזמן בו עמדה והמתנה, ופיה ממלמל דברי הודאה. ואז ראתה, חוותה והרגישה – כי ההודאה שיצאה מפיה, המילים המרגשות שאמרה בתודה לה' על שלושה ילדים בריאים – הותירו גם את בנה הטובע חי ובריא!

בשיחה עימם, אומרים לנו ההורים בהתרגשות: 'לא ידענו, כי ההחלטה על ה'תודה היומית' תוכיח את עצמה בכזו מהירות. התברר לנו כי יכולת ההודאה רבה ועצומה עד מאוד, והיא הצילה לנו את חיי הילד!'

כי ליהודים יש מפתח, חזק ועוצמתי במיוחד, קוראים לו הודאה. הן הקדוש ברוך הוא עושה לנו כל כך הרבה טוב – משפחה, ילדים, חיים מאושרים, פרנסה, ומה לא... – יהודי שמודה על כל הטוב הזה, פותח דלת להשפעות טובות נוספות, מאפשר לבורא עולם להעניק לו עוד ועוד!

הבה נאמץ את גישת ה'תודה היומית' – להשקיע מדי יום זמן להודות לבורא עולם במילים פשוטות, מהלב שלנו, מהתחושות שלנו, פשוט לומר תודה לבורא עולם. כך נפתח לנו שער לישועות רבות וברוכות, ונוכח בהשפעות טובות לנו ולילדינו.

הודו לה' כי טוב! – ואז נראה – כי לעולם חסדו! (פניני פרשת שבוע)

קרה, אך זה קצת מוזר – מה מעשיהם כל אלו במבנה שמאחוריה?

כוחות ההצלה לא הוחשו בחינם לבריכה המדוברת. המציל הוא שהזעיק אותם, לאחר אסון טביעה מזעזע להחריד... היו אלה ילדיה של האשה, ששהו במים בצוותא עם אביהם. הילדים המאושרים לא ידעו את נפשם משמחה, קיפצו על גלגלי הים, התיזו מים לכל עבר, צוחקים במתיקות ונהנים מכל רגע. האב דרוך בשמירה בשבע עיניים, מים הם לא משחק ילדים...

'סך הכל הילדים זהירים וממושמים', ציין לעצמו האב בסיפוק. הם אמנם מוציאים את המרץ וחווים את החוויה עד תומה, אך לא מגזימים ולא מסתכנים. הגלגלים והמצופים איתם, על כל צרה שלא תבוא...

והיא באה בגדול. כשפנו לצאת, בסיבוב הבריכה האחרון, הסתובב בן השלוש על הגלגל והרים את ידיו אל על. אחיו הגדול יצא מהבריכה כשאביו תומך בו, וכשהסתובב האב גילה כי יש גלגל – אין ילד!

האב החל לזעוק זעקות נואשות: הוא טובע! הוא טובע! – — — !

המציל נזעק למקום לקול זעקות האב, ומיהר לצלול פנימה. הרוחצים החלו נמלטים מהמקום בבהלה, לקול צעקות וזעקות חרדה, לנוכח דמותו של ילד קטן בן שלוש, חסר אונים, מוטל בקרקעית הבריכה...

המציל מיהר להגיע אל הילד, וכשהוציאו – לחרדתו התברר כי הילד אינו נושם... המציל הרטוב מתחיל במלאכת ההחייאה, אך ללא הצלחה. הוא פרץ ידיו בייאוש, ואמר לאב בצער: 'אין מה לעשות'...

האב פרץ בזעקות שבר: 'לא! לא! אנא, תציל את הילד שלי, אנא תנסה שוב!' אבל זה נראה אבוד, הרי הילד לא נושם ולא קיבל אספקת חמצן למוח. כך אי אפשר לשרוד, וזה כנראה מה שקרה לו! כל הבריכה היתה כמרקחה, הכל עומדים מסביב בפאניקה, חלקם ממלמלים פרקי תהלים, חלקם אילמים מזעזוע, חלקם מנסים לסייע וחלקם שואגים בחרדה... **ה'תודה היומית' שהצילה...**

באותה עת שחה בבריכה רופא, וגם הוא נזעק לקול ההמולה. עודו רטוב עד לשד עצמותיו, אך המחזה המזעזע הריץ אותו לזירה. 'אתם תפללו!' צווח בהיסטריה לעבר המביטים בו, 'ואני אנסה את שלי!' – אמר, והחל לעבוד במרץ...

דקות ארוכות הנשים ונפח, דפק ועמל, עד שהילד הגיב, ולו בהקאה קלה. אך התגובה הזו היתה כמו זריקת מרץ מעודדת... הרופא התנשם בכבדות, האדים ממאמץ, ראשו הגיר נחלי זיעה,

זה קרה בקיץ שנת תשע"ה, בבית משפחה מקרובי משפחתי. בני הזוג שוחחו ביניהם על ענין ההודאה, ועל החשיבות לראות את הטוב שהקדוש ברוך מעניק להם, בהעניקו פרנסה, ילדים, בריאות ונחת. הן זה ממש לא מובן מאליי – מדובר בשרשרת ניסים רצופה וגלויה, ויש להקדיש זמן להודות על כך!

לאחר ההתבוננות המשותפת בענין, החליטו בני הזוג להשתדל למצוא כל יום מספר דקות, ולהקדישן להודות לקדוש ברוך הוא – בפרק תהלים, באמירה מהלב, או במילים פשוטות וברורות בשפה המדוברת. פשוט לומר תודה לבורא עולם! וכך, מדי יום ביומו, מצאו בני הזוג את מה שהגדירו 'התודה היומית' – דקות המוקדשות להודות לבורא עולם על כל הטוב שגמל עימם.

היה זה בחודש אב. בני המשפחה יצאו לחופשה בעיר קטנה במרכז הארץ. במסגרת תוכנית החופשה, הוחלט כי באחד הימים ייצאו האב ובניו הקטנים לבריכה המקומית למספר שעות, כשאחר כך תמתין להם האם במקום המפגש, ובני המשפחה ימשיכו יחדיו ליעד הבא...

בהגיע השעה היעודה, התייצבה האם במקום המפגש כמוסכם, והמתנה לבעלה ולילדים. אך הדקות חולפות, חמש דקות וגם עשר, ואף עשרים דקות חולפות – ועדיין הם לא יוצאים מהבריכה. הדבר נראה מוזר – הן התוכנית סוכמה מראש, היא מדוייקת לפי שעות מוקצבות לכל אתר ואטרקציה – מה הטעם לאיחור?

הזמן ממשיך לחלוף, הם עדיין לא מגיעים, והיא נאלצת לעמוד ולהמתין. זה לא נעים לחכות בחום, אולי אפילו קצת מעצבן... 'הרי מדובר בכמה דקות פנויות' – היא אומרת לעצמה – 'אפשר לנצלן ל'תודה היומית'! הרי ברוך השם זכינו ילדים בריאים וחייכניים, יצאנו לחופש עימם, ואנו נהנים מכל רגע... הן הקב"ה בטובו העניק את כל אלה, אז את הזמן החולף – אקדיש ל'תודה היומית'!

היא עומדת וממתנה, ותוך כדי – לוחשת בלב מתרונן, מודה ומוקירה על כל הטוב, וכן, גם על כך שהיא ממתנה עכשיו, גם על קשיים היא מודה, גם על מה שנראה כתקלה – כי כנראה זה לטובה...

לפתע, כמו רעם ביום בהיר, החרידו קולות סירנות עולות ויורדות את הרחוב בו המתינה. היא מביטה באורות המנצנצים ממרחקים, וזיהתה אמבולנס, ואחריו רכב טיפול נמרץ, ואחריהם עוד כמה כונני הצלה מזנקים למקום. היא לא סקרנית, בוודאי שלא תיגש לשאול מה

קוה אל ה'

חיי אמונה – חיים אחרים

כאשר חיים אמונה, כל קיום המצוות נראה שונה. השבת תהיה בנשמה שלנו עד כדי כך שאם נראה, חלילה, חילול שבת, זה יצער אותנו עד לב השמים... וכך בכל המצוות כולן – נקיים אותן לא כמצוות אנשים מלומדה, בבחינת "כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך".

הרכבת דוהרת לקראת הגאולה! לקראת קיום כל הדברים הנפלאים שהנביאים הקדושים התנבאו עליהם. "כי קרובה ישועתי לבוא". עלינו למהר "ולקפוץ" לתוכה, פן יהיה מאוחר...

ננצל את ההשפעה היורדת אלינו ממרום בחג הפסח, ששיאה מגיע בשביעי של פסח, אותה השפעה של "ויאמינו בה' ובמשה עבדו" שהיתה ביציאת מצרים, להתחזקות באמונה בה', ונחיה חיים של אמונה עד בוא הגאולה השלמה והתממשות הכתוב: "ה' ימלוך לעולם ועד". (אריה שאג)

כאשר חיים אמונה, יודעים שיש מנהל לעולם. אין עוד מלבדו. חיים לפי חשבון. לא ניתן לעשות את כל העולה על הדעת. יש דין ויש דיין, והעולם אינו הפקר. יש דעת תורה שתוכל לכוון אותך כיצד עליך לנהוג עם השכן מעליך שהחליט להרחיב את המרפסת שלו מעל החלון שלך, או עם המתחרה שלך שהחליט לפתוח עסק בסמוך לעסק שלך...

כאשר חיים אמונה, יודעים שמאחר שהקב"ה אוהב אותנו הרבה יותר ממה שאנחנו אוהבים את עצמנו, הוא לא יגרום לנו, חלילה, רעה. "כל מאן דעביד רחמנא – לטב עביד".

כאשר חיים אמונה, הקב"ה ניצב בכל עת מול העיניים, בבחינת: "שיויתי ה' לנגדי תמיד", ומשום כך האדם משתדל להתאים את עצמו לרצון השי"ת, העומד לנגד עיניו. אין ספק כי צורת ההתנהגות שלו, התאוות שלו, סגנון הדיבור שלו, הבגדים שלו, יהיו כולם בהתאם לרוחו של בורא עולם.

נצור לשונך

הבעיה החמורה של החפץ חיים...

"אם אענה ואשיב לפני בית הדין שלא נתתם מספיק, הרי יחשב הדבר כלשון הרע! וכי אני שנוהרתי במשך כל ימי חיי מלדבר לשון הרע, אפתח שם את פי ואדבר לשון הרע על קהילה שלמה! ?

"לכן", פרץ החפץ חיים בבכי ואמר: "אני מבקש מכם, קהל קדוש, השתדלו בכל כוחכם לפטור אותי מהבעיה החמורה שבה אעמוד, חלילה, בפני בית דין של מעלה, ותתנו את הקמחא דפסחא כפי דרישותיהם של ראשי הקהל שלכם."

כותבי הקורות מספרים, שהקהל התעורר מאד למשמע דבריו של החפץ חיים, והוציאו כסף מלוא חפניהם עד שהתמלאה וגדשה הסאה...

החפץ חיים הגיע פעם לעיר אחת, וראשי הקהל הודיעו לו שסכומי הכסף שנאספו לקמחא דפסחא עדיין לא מספיקים כדי לכלכל את נצרכי העיר, ובקשו ממנו לדרוש בפני הקהל ולעוררם בנושא.

נענה החפץ חיים לבקשתם, וכאשר התכנס הקהל, קם הכהן הגדול ואמר כדברים האלה:

"אני כבר אדם זקן, וגם אתם יודעים שלא אחיה לאולם... והנה כאשר אבוא ואתייצב בפני בית דין של מעלה, ישאלוני האם בעיר שלכם נתנו קמחא דפסחא בכמות מספקת? למשמע השאלה הזו", המשיך החפץ חיים, "אהיה נתון בבעיה גדולה. אם אענה ואומר שנתתם את כל הסכום שהנכם יכולים לתת – הרי יהיה זה בגדר שקר! וכי הנכם חושבים שאני אוציא מפי מילה של שקר, ועוד לפני בית דין של מעלה! ?

העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' פינחס בן מזל ז"ל נלב"ע א' כסלו תשפ"א ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון, הקדשות והנצחות tzniutw@gmail.com 052-7697432

העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל רשל בת אמה' ז"ל נלב"ע ט' אייר תשפ"א ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

מעלת ליל הסדר

ידוע שבעל ה'לשם' אומר שבאותו לילה בו נגאלו ממצרים היתה הארה משמים לשרוף את כל טומאת מצרים, הארה שנמשכה עד הבקר בו יצאו ממצרים, אבל ההארה הזו חוזרת כל שנה וידוע על גדולי עולם שבלייל הסדר עלו לפסגות גבוהות. מספר הרב יצחק קולדצקי, אני עצמי ראיתי כבר לפני ארבעים שנה את מו"ח מרן שר התורה הגר"ח זצוק"ל בלייל הסדר, שנראה שלא מעלמא הדין.

מה זה נוגע אלינו? הרי אנחנו לא בדרגה הזו? אבל ההארה המיוחדת שיורדת בלייל פסח כולם מרגישים ולכן גם יהודים רחוקים עושים ליל סדר כי ההארה מתפשטת בעולם לכל יהודי באשר הוא. מסיבה זו המשנה ברורה מייעץ לא לדבר דברים בטלים.

מאד כדאי לא להאריך בסדר. גם מרן הגר"ח זצוק"ל לא האריך. הוא קורא את ההגדה ומתרגש מאד. כי כשמאריכים, הילדים הקטנים רעבים. בין כה וכה לוקח זמן עד שמגיעים ליל הסדר אחרי תפילת מעריב ארוכה עם הלל ואסור להכביד עליהם. חשוב גם מאד שהילדים ישנו בערב פסח שלא יהיו עייפים.

צריך לדעת שיסוד ההגדה זה 'מגיד' להגיד שהיינו עבדים ויצאנו ממצרים.

צריך גם להוסיף: שהקב"ה שומע כל מילה שאומרים בליילה הזה כפי שכתוב בזוה"ק: כל אדם המספר ביציאת מצרים ושמח בסיפור ההוא בשמחה, עתיד הוא לשמוח עם השכינה לעולם הבא. והקב"ה שמח בסיפור שלו ואומר למלאכים, לכו ושמעו הסיפור של השבח שלי שמספרים בני ושמחים בגאולתי. אז מתקבצים כל המלאכים ובאים ומתחברים עם ישראל, ושומעים סיפור השבח ששמחים בשמחת הגאולה מאדונם. אז באים ומודים להקב"ה על כל אלו הניסים והגבורות, ומודים לו על העם הקדוש שיש לו בארץ, ששמחים בשמחת הגאולה של אדונם. אז נתוסף לו עוז וגבורה למעלה, וישראל בסיפור ההוא נותנים עוז לאדונם, כמלך שנתוסף לו כח וגבורה בעת שמשבחים גבורתו ומודים לו, והכל יראים מפניו, ועולה כבודו על כולם. ומשום זה יש לשבח ולספר בסיפור יציאת מצרים. (לקראת שבת מלכתא/ הגדה של פסח בן איש חי)

חכמת נשים

"אצלנו בבית הורגלנו להודות על כל דבר"

"לא! לא!" הסיבה הרבנית, "לא קרה היום משהו מיוחד. אלא שפשוט הורגלנו כאן בבית כי על כל דבר יש לבקש ולהודות. גם בזמנים שהיינו בריאים ושלמים, כשהוצרכנו לעבור מהמטבח לחדר הפנימי בבית, אמרנו תפילה קצרה שנגיע בשלום. וכשבאנו בשלום אמרנו תודה להשם שאכן הגענו בשלום...!"

"והנה אתה הלא באת כעת מהרחוב הסמוך בריא ושלם ללא כל פגע, לכן שאלתי אותך אם כבר אמרת תודה להשם על כך..."

אם כך היתה ההנהגה הקבועה בביתו של רבי יעקב, אין זה פלא שזכה בחיי חיותו להשפיע כה רבות על שומעי לקחו. בר-מעלה כמותו שהרגיל את עצמו ואת בני ביתו לחיות בהתבוננות בחיים על כל פעולה וצעד שעושים, הרי שדבריו ודאי היו בבחינת 'דברים היוצאים מן הלב' ואין זה פלא שגם היו 'נכנסים אל הלב'.

(לקראת שבת מלכתא)

הרבנית רייזל גלינסקי ע"ה, אשת חבר למגיד המישרים, הגאון הצדיק רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, היתה אשה גדולה מאד, ויקוד אש האמונה והבטחון – שעמל עליה בעלה הגדול בחירוף נפש 'נובהרדוקאית' טיפוסית – ניכרו היטב בכל הליכותיה.

שמעתי מאחד הבנים, כי בערוב ימיה היה אברך מסוים שרגיל היה לבוא ולסייע לה בענייני הבית. הלה התגורר ברחוב נחמיה, סמוך למקום מגוריה של הרבנית – ברחוב חידושי הרי"ם, מרחק הליכה של דקות מועטות בלבד מביתה.

באחד הימים, עם הכנסו לבית, קיבלה אותו הרבנית בחביבות רבה ובמאור פנים כדרכה, והתעניינה אצלו באופייניות: "אמרת תודה להשם על כך שהגעת מביתך לכאן בריא ושלם...?!"

השתומם האיש ושאל ברצינות: "מדוע הרבנית שואלת? שמא ארעה תאונת דרכים או שמא שמעה על פיגוע חס וחלילה שאירע באיזור?"

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ו
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' דוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשרי"מ
ת.נ.צ.ב.ה